

— Ще ти дамъ торба злато.

— Не ми трѣбва злато.

— Ще ти построя мраморни палати.

— Не ми трѣбватъ.

— Ще те направя пръвъ велможа въ царството.

— И това е малко.

— Е, какво искашъ тогава?

— Искамъ азъ да бжда царски синъ, а ти да ми бждешъ слуга.

— Какъ може да стане това! — зачудилъ се царскиятъ синъ. — Нали баща ми и цѣлиятъ народъ ме познаватъ.

— Ти за това не се грижи, — казалъ дяволътъ. — Азъ ще се направя сжшо като тебе. Ти само трѣбва да се закълнешъ, че докато съмъ азъ живъ, никому нѣма да кажешъ какво е станало. Ако не си съгласенъ, ще те оставя да умрешъ тукъ, въ кладенеца.

Царскиятъ синъ нѣмало какво да прави. Съгласилъ се и се закълналъ.

Тогава дяволътъ отворилъ капака на кладенеца и царскиятъ синъ излѣзълъ. Дяволътъ облѣкълъ неговитѣ дрехи и се преобразилъ сжшо като него. А царския синъ преправилъ като слуга.

И пакъ трѣгнали: дяволътъ — царски синъ, на коня, а царскиятъ синъ — слуга, следъ него пеша. Така стигнали въ столицата и се настанили въ двореца.

Но дяволътъ все се страхувалъ, че момъкътъ ще открие нѣкому тайната, и все мислѣлъ какъ да го погуби.

Единъ день той му заповѣдалъ:

— Искамъ да ми донесешъ вода отъ „Мждрото езеро“. Казватъ, че който пиелъ отъ тази вода, ставалъ по-мждъръ отъ всички.

И царскиятъ синъ трѣгналъ, макаръ да знаелъ, че който отидѣлъ тамъ, не се връщалъ вече.

Дяволътъ пратилъ съ него още двама слуги — да гледатъ, да не би да му донесе друга вода.

Приближили езерото. Двамата пазачи останали на-страна да гледатъ. Царскиятъ синъ отишълъ да налѣе вода. А на брѣга на езерото, отъ край до край, лежала, завита около него като прѣстенъ, огромна змия. Така